

JAKTEN PÅ EN MASSMÖRDARE PÅGÅR. SKYFALLET
UTPLÅNAR ALLA SPÅR. EN UNG KVINNA ÄR I FARA.

Lindqvist

Dränkta spår

KRIMINALROMAN

ROMANUS & SELLING

PERNILLA ERICSON

Dränkta spår

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING AV PERNILLA ERICSON

300 grader (2020)

Släcka liv (2022)

Törstdöden (2024)

PÅ ANNAT FÖRLAG

Spåren vi lämnar efter oss (2016)

Jag ska hitta dig (2017)

När du vänder dig om (2018)

Det dåliga samvetet (2023)

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89501-68-3

Copyright © Pernilla Ericson 2025

Omslag: Helena Hammarström

Tryck: ScandBook UAB, Litauen 2025

Första tryckningen

I

POLISINTENDENT BERTIL STRÖMBERG drog en hand genom det glesnande, stålgrå håret och suckade för sig själv. Lirkade ut snusprillan, placerade den i locket på dosan som han sedan körde ner i byxfickan. Snabba, irriterade rörelser. Rika snorvalpar, tänkte han. De lånade farsans dyra leksaker, drog ut till havs, söp till och sket fullständigt i konsekvenserna.

Sextioettåringen mätte kolossen med blicken, där den låg ett hundratal meter från Nynäshamns gästhamn. En skarp siluett mot det mörka vattnet. En Ferretti, helt klart. En yacht med solbäddar i två plan, rejäla hytter och kraftfulla muskler i motorn. Inget för bortskämda slynglar att dra runt i. Det var tydligt att ingen ombord hade koll, eftersom yachten nu låg och guppade sidledes i de lätta vågorna. Kanske hade ankringen misslyckats. Han såg framför sig ett gäng grabbar i tjugo-tjugofemårsåldern. Förmodligen hade de somnat ifrån alltihop på fyllan, däckade hela högen. Samtidigt uppfattade han ljudet av musik från båten. Något slags hetsig dansmusik. Ytterligare ett tecken på att de hade festat till det ombord. Det var tomt uppe på soldäck, och omöjligt att avgöra om någon rörde sig bakom hytternas svarttonade rutor.

Bertil Strömberg kastade en snabb blick omkring sig. Klockan var strax efter sex denna miserabla augustimorgon,

himlen var blygrå och väderleksrapporterna hade vrålat om regn sedan igår morse. Han hade kommit till hamnen för att se till sin älskade motorbåt, en välskött Albin 25 Deluxe. Hans fru Greta brukade reta honom och säga att han brydde sig mer om båten än om henne, men nu när ovädret hotade behövde han försäkra sig om att kapellet satt som det skulle. Det gjorde det. Gamla Betty var redo för vad som komma skulle. Sommaren hade varit torr och het. Ytterst få droppar regn hade fuktat den dammiga jorden. Sedan dess hade dammluckorna öppnats flera gånger om, i allt mer våldsamma regn. Nu var det dags igen, tydligen förväntades skyfallet bli det värsta på länge.

Väl här hade han bestämt sig för att gå ett varv. Orange varning var utfärdad. De flesta med vettet påskruvat verkade ha lyssnat, tänkte Bertil bistert. Mängder av motor- och segelbåtar låg ankrade, fendrarna på plats, kapellen fästa.

Han vred på nacken för att kolla om någon annan fått syn på yachten. Men inte en människa syntes till. Bakom honom låg vackert faluröda byggnader med vita knutar, restauranger som till vardags lockade besökare med färsk fisk och rökta räkor på uteserveringarna. Hela sommaren hade hamnen surrat av liv, i trätrappan bakom honom hade turister trängts om bästa platsen att sola och äta glass i väntan på att båten skulle tankas. Färjorna hade tömt ur sig tusentals besökare i en strid ström. Men färjan som skulle ha anlänt från Gotland denna lördagsmorgon var inställd. Det hade varnats för kraftiga vindbyar i samband med regnet.

Bertil synade på nytt yachtens skarpa, långsmala profil, gned sig med ena tummen över de buskiga ögonbrynen. De svarttonade rutorna fick fartyget att se nästan hotfullt ut, som kraniet av en rovfågel. Han borde låta någon annan

hantera detta. Kanske hade de motorfel ombord, så att båten behövde bogseras. Det här var ett jobb för Sjöräddningen. Å andra sidan kanske människorna ombord bara behövde väckas, få sig en skrapa. Några ord om sjövätt, om att inte slarva med ankringen. Bertil hade visserligen tänkt åka in till polisstationen, trots att han inte hade ett helgpass. Han hade en stor presentation att förbereda och det gjorde han helst i lugn och ro på sitt arbetsrum, med en kopp nybryggt kaffe på skrivbordet. Han rev gärna av ett par timmars jobb medan Greta tog sovorgon där hemma. De hade alltid haft olika dygnsrytm. Men jag kan skänka en kvart av min morgon åt de här snorvalparna, tänkte han.

Sedan många år tillbaka delade han och några pensionerade poliskollegor på ytterligare en båtplats, för en liten aluminiumbåt. Praktisk när man snabbt ville ta sig till närliggande stränder och krogar eftersom den var så lätt att lägga till, eller när en polisintendent ville bilda sig en uppfattning om hur turisterna i området uppförde sig.

Han kände efter i fickan. Jodå, nyckeln var med. Han sneglade uppåt den hotfulla himlen till. Molnen var så tunga att de tycktes nudda vid trädkropparna. Båga av fukt. Av uppdämt raseri. Ännu inget regn, men närsomhelst nu skulle det braka loss.

Han skyndade fram till den smäckra aluminiumbåten, fällde upp fenderarna, lösgjorde den och startade motorn. Yachten gav nästan intryck av att vara övergiven, inte en rörelse syntes till ombord. Den förflyttade sig i sakta mak över vågorna, hade kommit ytterligare några meter närmare hamnen nu. Bara dansmusiken skvallrade om att passagerare fanns ombord.

Motorn röt tjänstvilligt, förde Bertil snabbt och effektivt närmare fartyget. Det var till och med större än han först

trott, borde kunna rymma en hel busslast rika ungar. Men inte sällan fanns det en eller ett par anställda på den här typen av bjässar, kunniga personer som skötte ruljangsen ombord medan ägarna kopplade av. Hur kunde båten behandlas så här, få glida vind för våg?

Han gjorde en elegant sväng och körde upp intill aktern på yachten, så att han kunde greppa tag om gummibåten som satt fastsurrad där. Ju närmare han kom, desto tydligare hörde han ljudet av musik. En metallisk röst beordrade åhörarna att dansa, dansa, dansa, till en monoton melodi med tung bas. Hur kunde någon sova i det här oväsendet?

”Hallå? Dags att vakna nu! Ni driver!” hojtade han.

Hans annars så kraftfulla skånska lät märkligt tunn nu, och hade inte en chans att överrösta musiken. Det var något med det annalkande ovädret, det låg som ett lock över himlen. Bertil hade börjat få en lätt huvudvärk, det tryckte över tinningarna. Det var tydligt att det skulle bli åska.

Han ropade på nytt, men utöver musiken var det alldeles stilla ombord. Han såg sig om, rådvill. Visst, han borde ha gjort rätt från början och överlämnat hela rasket till Sjöräddningen. Men det var så dags nu. Plötsligt slogs han av en ny tanke. Det kunde ju faktiskt ha skett ett sjukdomsfall ombord. Det hade han inte ens övervägt, när han stod där på bryggan. En hjärtinfarkt, en stroke. Någon som snabbt behövde komma i vård. Och nu var han ändå här.

”Har man tagit Fan i båten får man ro honom iland”, muttrade han för sig själv.

Med en snabb knop förankrade han aluminiumbåten i aktern och hävde sig lätt pustande ombord. Påminde sig om att återuppta joggingrundorna runt Nynäshamn. Få lite spring i benen igen. Under den varma, torra sommaren hade han blivit lat. Skyllt på värmen och duckat för frugans inviter till motion.

Visst närmade han sig pensionsåldern, men än var han inte där. Han fick inte tappa stinet.

I samma ögonblick besannades hans spådom om vädret, åskan dundrade i fjärran.

”Hallå?” ropade han prövande igen.

Några sekunder passerade. Sedan klöv en blixst himlen, och åskan dånade betydligt närmare den här gången. Ljudet överröstade för några sekunder musiken ombord.

Bertil böjde sig lite framåt, kisade. Inne under tak lyste en navigationskarta över ratten, på panelen blänkte mängder av instrument som borde ha väglett den här båten rätt. I övrigt var det nersläckt ombord. Han tog några steg framåt.

Aktre sittbrunnen öppnade upp mot en loungeyta med säten klädda i vitt skinn, på bordet stod ljusgrå blockljus i en skål fylld av vita stenar. En ljusbrun kavaj med blankt sidenfoder låg nonchalant slängd över ena ryggstödet, som om ägaren inte brydde sig om att den kunde bli skrynklig. Intill den låg en enklare handväska i något plastigt material. En dyrbar trenchcoat – det rutiga innerfodret skvallrade om att den var av märket Burberry – hängde över ett räcke.

Källan till oväsendet visade sig vara en högtalare av märket Bose, som stod på ett av de vita sätena och vrålade ut dansmusiken. Förmodligen var den uppkopplad till en mobiltelefon ombord, tänkte Bertil. Han tryckte prövande på en knapp och musiken avbröts tvärt. Tystnaden var ljuvlig, men bröts av ytterligare en blixst och en åskknall som fick honom att instinktivt huka där han stod. Ännu närmare nu.

Han tog ett kliv längre in under tak, men något fick honom att stanna upp. På ett av de vita sätena fanns ett litet rött märke. Det skulle kunna vara ketchup, en fläck efter nattmaten. Men det såg faktiskt ut som att fingrar smetat blod där.

Han sköt undan tanken, ropade på nytt. Högre och mer

bestämt den här gången, som för att hålla tankarna på rätt spår. Vad var det här för nonsens? Vem var det som inte kunde sköta den här jätteskutan, och därmed utsatte andra för fara?

En trappa i trä ledde ner under däck, till en smal korridor med flertalet dörrar och väggar klädda i ljusa träpaneler. Inga lampor var tända, och den mörknande himlen gav snarare en känsla av kväll än morgon. Bertil drog fram mobiltelefonen och slog på ficklampfunktionen. Ljuskäglan visade vägen. Han tryckte ner ett handtag och dörren gled upp, men där innanför visade det sig bara finnas tvättmaskin och torktumlare i en smal stapel. Han himlade med ögonen. Bortskämda jävlar, klart de hade en hel jäkla tvättstuga ombord.

Plötsligt uppfattade han en rökig doft av alkohol. Som om någon spillt en försvarlig mängd whisky här i utrymmet mellan hytterna. Han kände också att skosulorna klistrade lätt mot golvet när han tog ännu ett steg. Då hade han alltså haft rätt. Ett jäkla fylleslag. Hans mungipor kröktes uppåt, av lika delar lätnad och irritation. Förmodligen låg yachtens ägare och sov ruset av sig i en av hytterna. Nästa dörr i den smala korridoren var öppen i en smal glipa och nu såg han att det var skador på dörren, handtaget hängde löst och det var fula repor i träet. En vild fest, tydligen, tänkte han för sig själv och sköt upp dörren in mot en hytt med två smala bäddar. Det luktade skarpt av alkohol och något annat, något unket och fränt, i rummet. Två människor låg och sov där inne i dunklet, tätt tillsammans i en av sängarna. Så kände han en annan lukt också. En järnaktig, sötaktig doft som triggade helt andra delar i hans hjärna.

Blod.

Ljuskäglan svepte över rummet, stannade upp och darrade till. Det var en man och en kvinna som låg där. Kvinnan var endast iklädd ett rosa spetslinne, hon var naken på underkroppen och mannen hade vita linnekläder men byxorna var ned-

dragna till strax under höfterna. Båda stirrade stumt framför sig, rätt ut i ingenting. Blickarna Brustna. Överkropparna var mörka av blod. Stelnat, intorkat blod, som också fläckade de vita sängkläderna. Bertil skrek till och tappade mobiltelefonen. Fick upp den med händer som var fuktiga av svett, som darrade våldsamt. Han var obehäpnad. Borde lämna yachten omedelbart. Men han måste slå larm. Fingrarna ville först inte lyda honom. Det ilade våldsamt i bröstkorgen av chocken.

Han ringde in till regionala ledningscentralen. Befälet där tog emot hans stammande rapport.

”Det är två döda. En man och en kvinna. Blod överallt.”

Han fick kämpa för att beskriva var han befann sig. Hela kroppen var på helspänn, han lyssnade efter ljud och rörelser. Var gärningspersonen fortfarande ombord?

Istället hördes ett annat läte. En ny åskknall klöv tystnaden, oljudet vrålade i hans öron. De första tunga regnstänken träffade yachten. Regnet ökade i styrka, blev till ett våldsamt smattrande. Fönstren i hytten var lätt tonade, men han såg hur vattnet redan drog rännilar över glaset. Det var som om tusentals nävar hamrade på skeppet. I takt med hans hjärta, som alltjämt rusade.

Bertil höll linjen öppen, hade svårt att ta in vad rösten i andra änden sa men förstod åtminstone att polis, ambulans och räddningstjänst var på väg.

Mot bättre vetande vände han sig om, mot det som borde vara den större hytten. Tankarna var ömsom rationella, ömsom panikslagna. Kanske hade människorna ombord blivit attackerade och rånade mitt i natten. Kanske fanns det överlevande, någon han kunde rädda. Den tanken slog rot i honom. Kanske fanns det någon han kunde hjälpa. Med armbågen tryckte han ner dörrhandtaget. Längst in i rummet, över den fyrkantiga dubbelsängen, tronade en oljemålning av försvarslösa jollar

som kastades runt i en storm. Av någon anledning fäste han för ett ögonblick blicken där, innan den blev suddig av tårar. Han blinkade häftigt.

Tryckte mobilen mot örat och flämtade fram vad han såg.

”Det är tre döda män och en död kvinna. Två av männen ligger på golvet. Det är så mycket blod. Kvinnan är ...”

Bertil försökte samla sig och fortsätta, men fick bara ur sig:

”Skicka allt ni har.”

Han uppfattade knappt det kvinnliga befälets svar. Rummet stank av blod, spya och avföring, allt det som döende kroppar häver ur sig. Den ena mannen på golvet hade en kondom på sitt skrumpna kön. Liksom männen som låg nedanför sängen var den unga kvinnan naken, hon satt uppstagad mot de marinblå kuddarna med knäna uppdragna. Vaxlikt blek under det långa mörka håret, slutna ögon, livlös. Hela hennes kropp var fläckig av blod. En stor vinflaska låg en bit bort på täcket och en kraftig kniv syntes bredvid henne, bladet var fläckigt, en skarp kontrast mot det vita täcket. Det såg bisarrt ut. Som ett vansinnigt stilleben, arrangerat av en sjuk hjärna. Bertil såg en glimt av hennes rakade sköte och vände bort blicken. Ville bre ett täcke över henne, skyla henne, men visste så klart bättre. Kriminalteknikerna ville ha allt så orört som möjligt.

Bredvid kvinnan på sängen låg en död man på sidan, den vaxkladdiga pagefrisuren dolde hans ansikte. Han var klädd i kostymbyxor och halvt uppknäppt skjorta och låg med ena armen utsträckt framför sig, som till försvar. Blodet från hans överkropp var mörkt rött, nästan svart mot det vita täcket. Bertil bedömde att kvinnan var i tjugofemårsåldern medan männen i rummet alla var äldre, troligtvis runt fyrtio och uppåt.

Befälet på regionala ledningscentralen var med honom, mobilen var i högtalarläge. Hon sa något om att ”de är tre–fyra minuter bort nu”. Regnet trummade mot yachten. Han hörde

ett skvalande ljud. Vred på nacken. Rännilar av regnvatten började leta sig nerför trappan, ner i den smala korridoren. Förmodligen borde han göra något åt det, men han kände sig märkligt kraftlös.

Han rundade den breda sängen och nuddade med fingertopparna vid den bara huden ovanför kragen på mannen som låg där. Ingen puls kunde förnimmas, kroppen var ljummen, förmodligen hade mannen inte varit död länge. Han visste att lik tappar några grader den första timmen, och sedan gradvis når rumstemperatur.

Med sprucken röst, hest men ändå klart, sa den unga kvinnan plötsligt:

”Han är väl död?”

Hon hade slagit upp ögonen.

Bertil vacklade baklänges, tappade balansen, drattade på rumpan. Slog bakhuvudet i väggen. Hela världen tycktes gunga. Han tog sig för bröstet, där adrenalinet skickat en sådan stöt genom honom att han för ett ögonblick var rädd att han drabbats av en infarkt. Han knådade sig med knuten näve över bröstkorgen, ville försäkra sig om att hjärtat slog. Stirrade häpet på den unga kvinnan, som nu förde en blodsolkad hand till pannan. Hon föste undan en slinga av det långa, mörka håret. Makade sig några centimeter längre bort från den döda mannen som låg intill henne på täcket.

Befälet tycktes ha uppfattat att något hänt. Bertil hörde hur rösten i andra änden sa något i skarp ton, frågade honom något. Men han lyckades inte få munnen att lyda, att formulera ett svar. Handen om mobiltelefonen var plaskvåt av svett.

Så höjde den unga kvinnan rösten för att överrösta åskan och regnet, upprepade som för att försäkra sig:

”Han är väl död?”

2

BERTIL STRÖMBERG BEFANN sig i ett märkligt fruset tillstånd, det var som om han rörde sig i slow motion medan allt snurrade i våldsam fart runt omkring honom. Han fick ta del av information men kunde inte ta in den.

Nynäshamns polisstation hade till vardags tjugotre anställda, inräknat personalen på administrationen. Nu var lokalerna fyllda till bristningsgränsen, och tillfälligt centrum för den gigantiska mordutredning som just dragit igång i brytpunkten mellan natt- och dagskiftet. Tekniker hade anlänt och yachten hade bogserats in i hamnen, platsen var avspärrad. Personal från Grova brott i Flemingsberg hade börjat fylla stationen.

Overklighetskänslan som infunnit sig när de lämnat yachten hade bara vuxit inom honom. Den unga kvinnan hade vacklat fram, inte velat att någon skulle röra vid henne. Hade krävt att få gå själv, utan stöd. En sjukvårdare bakom sig, en uniformerad polis framför sig. Bertil tänkte på hur hon hade sett sig om. Stannat till vid den mindre hytten och skjutit upp den trasiga dörren med armbågen, stirrat in. En ändlös sekund, innan den uniformerade polisen hastigt eskorterat henne vidare.

Både han och den unga kvinnan hade genomgått en läkarundersökning. I nuläget behandlades hon både som potentiellt offer och misstänkt, fick han höra.

Tidningarna var på hugget. Redan nu larmade kvällstidningen Expressen om att "polisen utreder grovt brott i Nynäs-hamn". Aftonbladet hade rentav uppgifter om att "minst en död person ska ha hittats i gästhamnen".

Bertil uppfattade hur en röst i periferin svor över att så mycket regnvatten hunnit strömma ner i båtens korridor, att golvet utanför hytterna varit genomblött redan när de första poliserna klev ombord.

Utanför dånade regnet, en jämngrå massa av vatten strömmade nerför fönstret. Det tycktes passande, på något vis. Då och då uppfattade han brottstycken av samtal som gällde andra krislägen, något om översvämmande källare och havererade avlopp.

Han hörde sin egen röst återge vad han nyss sett och upplevt. Det var som att lyssna på någon helt annan som pratade på avstånd, någon som utan att staka sig berättade om något fruktansvärt. Fem döda.

Bertil förstod att han var i chock, men det var som att han samtidigt nyfiket utforskade den känslan. Jaha, var det så här det kändes att tappa fotfästet?

Hjärtat dånade inte längre i bröstet, kroppen var närmast avstängd. Men han kände filten han var insvept i, de luddiga nopporna som kittlade mot hårstråna på underarmarna. Han kände värmen från kaffemuggen, hur den hettade i handflatan. Då och då fick han i sig en liten klunk. Han hade fått ta av sig kläderna han burit ombord på yachten, någon tjänstvillig person hade försett honom med andra.

Så sökte någon kontakt med honom, stod framåtlutad med händerna på knäna. Han såg in i utredaren Nadims bruna ögon, som hade ett mjukare uttryck än vanligt. Den naturliga kaxigheten hade ersatts av medlidande. Han ville något.

Bertil kämpade för att ta sig upp till ytan, prestera, leverera

det som förväntades av honom. Han var ändå polisintendent. I brottstycken fick han grepp om det Nadim sa.

Den unga kvinnan pratade inte överhuvudtaget. Hon var medgörlig på ett sätt, villig att låta dem undersöka henne, men sa samtidigt inte ett ord. Läkaren och en kriminaltekniker hade haft en noggrann genomgång med henne, mängder av prover hade säkrats och fotografier tagits. Läkarkontrollen hade visat att hon var oskadd utöver diverse blåmärken, bland annat vid tinningen, på halsen och underkroppen, samt en rispa på ena överarmen. Hon var måttligt berusad, 0,55 promille. Efter undersökningen hade hon fått duscha och få på sig kläder. Under hela tiden hade hon inte sagt ett ord, och nu, i ett första förhör, var hon knäpptyst. Mötte inte ens polisernas blickar, enligt Nadim. Kunde Bertil tänka sig att sitta med en liten stund? Hon hade ju åtminstone pratat med honom, inte bara en utan två gånger enligt inspelningen av larmsamtalet.

Bertil kom på fötter men vinglade till, var med ens ostadig.

Så grep någon honom om axlarna och han snurrade runt. En doft av vanilj, mjuka armar som omslöt honom. Greta. Hans fru sa inget, höll bara om honom till dess att han plötsligt uppfattade sitt eget hjärtas bultningar. Det var dova, tunga slag, men en påminnelse om att han levde, han var här. Bertil vilade kinden mot hennes hjässa, stod kvar så tills världen slutat snurra. Han harklade sig och bröt tystnaden.

”Tack för att du kom.”

”Var ska jag annars vara, träskalle?” sa hon mot hans skjortbröst.

Han gjorde något han för en kvart sedan trott att han aldrig mer skulle göra, han drog på munnen. Försökte samla tankarna.

”Jag ska vara med i ett förhör nu.”

Greta rätade på ryggen och gav Nadim, som stod tyst och

med blicken respektfullt bortvänd några meter ifrån dem, ett frätande ögonkast.

”Har inte du redan gjort mer än nog? Fattar de inte att du behöver vila nu?”

”Det går fort. Jag vill hjälpa till.”

Hon nickade kort och släppte honom motvilligt.

”Okej. Jag väntar här.”

Han gav Nadim en blick och de slog följe, Bertil följde tätt i hälarna på den bredaxlade, mörklockiga polisen. Regnet verkade inte vilja ge sig, det hamrade ursinnigt mot stationens rutor. Han såg människor komma in via entrén, stampa av sig med ansikte och kläder blanka av fukt.

Dörren öppnades till ett litet förhörssrum. Lysrören gjorde att alla där inne såg ännu blekare ut än de var. Där var förhörsledaren och biträdande. Ett juridiskt ombud. Händer knäppta på bordet.

Han hejdade sig på tröskeln när han fick syn på den unga kvinnan. Förra gången han sett henne hade hon varit naken, blodig, kanske förstelnad av chock eller avsvimnad, orörlig till dess att han snuddat vid en av de döda männen.

Nu var det långa, mörka håret fuktigt och en smula lockigt, utslaget över axlarna. Tröttheten var synbar: mörka skuggor under de intensivt ljusblå ögonen, blicken var sluten och fäst i bordet. En fullkomligt irrationell tanke som kom för honom var att hon hade passat som fotomodell, för såg inte alla fotomodeller lite udda ut nu för tiden? Långa, smala och deprimerade?

Hon hade frikostigt med fräknar över kinderna och den långsmala, lätt böjda näsan. Den breda munnen var beslutsamt stängd. Nu såg hon upp, tittade honom rakt i ögonen. Det gick som en stöt genom honom, igenkänningen i hennes blick var tydlig. Det fanns ilska och rädsla i de där ögonen. Det var

också blicken hos en person som sett alldeles för mycket, mer än någon människa någonsin ska behöva.

”Det här är Bertil. Han är polis. Ni har träffats förut.”

Hon gjorde ingen ansats att hälsa. Vände istället bort blicken igen, fäste den på tavlan i tyg bakom förhørsledaren och såg oavvänt på det vävda mönstret. Förhørsledaren harklade sig. Rösten var fast.

”Vi försöker igen då. Som sagt. Enligt legitimationen vi hittade i en handväska ombord är ditt namn Sandra Ren.”

Den unga kvinnan gjorde inget för att vare sig bekräfta eller förneka det påståendet. Hon svarade inte på några frågor om hur hon hamnat ombord, om hur hon kände människorna på yachten, om hur personerna ombord hade dött, om hur kniven hamnat på täcket, om någon ytterligare människa funnits ombord.

De testade att låta Bertil ställa frågorna några gånger. Kameran i taket fångade bristen på resultat.

”Båtens ägare är Viktor Adelborg. Hur känner ni varandra?”

Vid omnämnandet av det namnet tändes något i Sandra Rens blick, hennes ögon smalnade och hon dolde händerna inne i ärmarna på den stora, oformliga munkjacka hon bar och höll armarna tätt intill den tunna kroppen. Men hon sa fortfarande inget.

De tog en paus så att advokaten, en ung kvinna med mjuk röst och stram hårknut, kunde försöka nå fram till sin klient.

Förhöret återupptogs, med samma resultat. Bertil lade märke till hur chockreaktionen i kroppen ersattes av något annat. Varje litet intryck tycktes hamra mot honom, han kände sig närmast hudlös. Lampornas sken var alldeles för starkt. Han frös. Hungern hade satt in, det låga blodsockret pockade på, frustrationen likaså. Varför kunde inte Sandra öppna munnen och berätta vad som hänt? Var hon ett brottsoffer, eller hade